

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 12 (Det levende væsens skæbnedannelse) – Lektion 46

Hver den, som ombringer ved sværd, skal selv ombringes ved sværd.

Jesus

Med raske fjed nærmer vi os nu afslutningen på kursets første hovedafsnit, afsnittet om det levende væsen. Tilbage har vi i virkeligheden blot at omtale det levende væsens forhold til begreberne “skæbne” og “bøn”, hvoraf vi vælger først at bringe skæbneproblemet på bane.

Begreberne “skæbne” og “skæbnedannelse”

2.

Når mennesker i almindelighed taler om “skæbne”, forstår de ved dette begreb som regel den tilskikkelse, livet for det enkelte levende væsen viser sig i – såvel i sin helhed som i sine detaljer. Er denne tilskikkelse lys og positiv, vil man være tilbøjelig til at tale om en god skæbne; er den mørk og negativ, vil man føle sig tilskyndet til at tale om en ond eller dårlig skæbne.

At tale om skæbne i den her anvendte betydning af begrebet, er som bekendt ikke ualmindeligt blandt menneskene. Derimod hører det til sjældenhederne, at skæbnen i fuldt alvor betragtes som noget, der med hensyn til sin tilblivelse og udformning følger bestemte love, love som den enkelte selv er forbundet med og er afhængig af. På trods af adskillige religiøse henvisninger til noget sådant opfattes skæbnen tværtimod som oftest rent faktisk som noget tilfældigt eller vilkårligt og dermed som noget, den enkelte er et sagesløst offer for. Dette er ikke mindst den holdning, det materialistisk indstillede menneske indtager til skæbnen. For dette menneske er “skæbnen” blot et andet udtryk for de oplevelser, begivenheder og hændelser, der tilsammen danner den tilskikkelse, vedkommendes liv og tilværelse tilfældigvis viser sig i.

For mennesket i almindelighed er skæbnen altså et ydre anliggende, nemlig i den forstand, at den udgør noget, der i form af livets tilskikkelse hundrede procent kommer udefra og dermed påføres det af omgivelserne. Og at det forholder sig således, markeres ikke mindst af den holdning, mennesket under oplevelsen af sin skæbne indtager over for disse omgivelser. Denne holdning er nemlig helt igennem præget af den forestilling, at det er omgivelserne, der er skyld i karakteren af skæbnen – ikke mindst hvad angår den mørke eller ubehagelige del af skæbnen. “Helvede er de andre”, siger således den berømte franske forfatter Sartre og markerer dermed det essentielle i menneskets almengældende indstilling til skæbnespørgsmålet.

3.

Medens skæbnen for det moderne menneske altså overvejende er et ydre anliggende, har den altid for menneskehedens store, åndelige og moralske førerskikkelser været et indre anliggende i den forstand, at den for disse udspringer af det enkelte levende væsens egenindre natur samt de herpå beroende handlinger eller gerninger. For samtlige fortidens – og for øvrigt også nutidens – store vise har skæbnen indtil hundrede procent været et produkt af den enkeltes egen tænke- og væremåde, hvilket vil sige, at den for disse skikkelser er noget, det levende væsen indtil de mindste detaljer selv frembringer. Medens således Sartre siger: “Helvede er de andre”, siger f.eks. Jesus: “Himmeriges rige er inden i eder”, og følges senere op af Paulus, dér hvor denne i et inspireret øjeblik forkynder: “Hvad et menneske sår, skal det og høste”.

4.

Hvad angår Martinus' opfattelse af skæbnebegrebet slutter denne sig i alle henseender til det synspunkt, at skæbnen først og fremmest er et indre anliggende. "Det er ganske vist rigtigt – hævder Martinus – at skæbnen som identisk med den tilskikkelse, livet for den enkelte viser sig i, møder det levende væsen fra omgivelserne. Men for det kosmiske klarsyn viser dette forhold sig blot som en naturnødvendig detalje i hele skæbnedannelsens mekanisme. I henhold til dette klarsyn udgør nemlig de levende væsener skæbnebefordrende redskaber for hinanden, hvad der naturligvis indebærer, at skæbnen må komme til at møde den enkelte fra omgivelserne, eftersom ethvert væsens medvæsener placerer sig i dets omgivelser – ja ligefrem danner dets omgivelser. At skæbnen møder én fra omgivelserne er således ikke et sandt udtryk for, at den også har sit virkelige udspring i disse omgivelser. Det er blot et udtryk for, at disse omgivelser tjener som det instrument, der må til, for at man overhovedet kan komme til at opleve skæbne, og det for øvrigt hvad enten denne skæbne virkelig har udspring i én selv, eller den har det i ens omgivelser".

5.

For Martinus er skæbnen altså først og fremmest et indre anliggende i den forstand, at den for ham udelukkende har sit udspring i det enkelte væsen selv. Hvor vanskeligt det end kan være at forstå, og hvor utilgængeligt det end kan være at eftervise, er det enkelte levende væsen kosmisk set sin egen skæbnes ophav, hvad der således betyder, at det kun har sig selv at takke for den tilskikkelse, livet viser sig i for det. At denne tilskikkelse kommer til det gennem andre væsener, ændrer intet ved dette forhold, hvorfor det også vil være ganske uretfærdigt at gøre disse andre væsener ansvarlige herfor. Ansvarret kan rettelig kun placeres hos den enkelte selv, hvad der antyder sandheden og perspektiverne i de ord fra Martinus, "at ingen i virkelig forstand kan komme til at lide uret, ligesom ej heller nogen i virkelig forstand kan komme til at øve uret".

6.

Da nu Martinus gør sig til talsmand for den opfattelse, at det levende væsen selv er ophav til sin skæbne, må det også kunne forventes, at han er i stand til at begrunde denne opfattelse nærmere. Vi skal i det efterfølgende komme til at se, at Martinus i rigt mål er i stand til at indfri disse forventninger.

Indledningsvis gør Martinus opmærksom på, at det levende væsens skæbne som identisk med noget frembragt eller skabt bliver til gennem en proces, som det vil være naturligt at betegne som skæbnedannelsens proces eller blot: skæbnedannelsen.

I sin lille bog "Menneskehedens skæbne" beskæftiger Martinus sig en del med skæbnedannelsens essentielle problemer, og han definerer dér begrebet "skæbnedannelse" som tilblivelsen af det levende væsens oplevelse af de virkninger, hvortil det selv er årsag (kap. 16).

Skæbnedannelse er altså ifølge Martinus et spørgsmål om årsags- og virkningsforløb; men på hvad måde? – Først og fremmest på den måde, at det levende væsen gennem sin udadrettede aktivitet (manifestationen) udgør et Noget, der afsender energi, ligesom det gennem sin indadrettede aktivitet (sansningen) udgør et Noget, der modtager energi. På denne dobbeltvirksomhed beror nemlig i sin dybeste natur muligheden af skæbnedannelse. Dette kan yderligere forklæres således, at det levende væsen gennem sin udadrettede aktivitet og dermed altså sin afsendelse af energi udløser de skæbnebestemmende årsager, medens det gennem sin indadrettede aktivitet og altså dermed sin modtagelse af energi opnår berøring med de resulterende virkninger, hvor netop disse virkninger er identiske med skæbnen. – Og hermed er tegnet de allerførste grove konturer af skæbnedannelsens proces. Vi skal i det efterfølgende søge at forbinde disse konturer med nogle væsentlige detaljer.

Karmapricippet og skæbnedannelsens mekanisme

7.

Foreløbig har vi altså set, at skæbnedannelse i sin dybeste natur er et spørgsmål om forløb af årsags- og virkningskæder, samt at muligheden af skæbnedannelse først og fremmest beror på, at det levende væsen udgør et Noget, der i form af afsendelse og modtagelse af energi præsterer en kombineret udadrettet og indadrettet aktivitet. Denne udadrettede og indadrettede aktivitet, hvorved årsags- og virkningskæder bringes i cirkulation og omløb, udgør med andre ord selve grundprincippet i det levende væsens skæbnedannelse, ja udgør i virkeligheden et udslag eller en ytring af just dét store skaberprincip, der tjener som skæbnedannelsens kosmiske fundament, nemlig karma eller skæbneprincippet.

8.

Som det af det følgende vil fremgå, er det hermed introducerede karma- eller skæbneprincip en variant af følgende tre hovedprincipper i forening, nemlig pol-princippet, kredsløbsprincippet og talentkerneprincippet. Og ligeledes vil det komme til at fremgå, at disse tre hovedprincipper i forbindelse med urbegæret i overensstemmelse hermed tilsammen danner, hvad man må betegne som skæbnedannelsens mekanisme, d.v.s. den række faktorer, på hvis eksistens og indflydelse det levende væsens skæbnedannelse kosmisk set beror, og hvorved samme skæbnedannelse i al evighed er garanteret.

9.

At der er grundlag for at inddrage polprincippet i omtalen af det levende væsens skæbnedannelse fremgår uden videre af, hvad der foran har været omtalt. Thi polprincippets karakteristiske måde at ytre sig på er nemlig funktionerne: afsendelse og modtagelse af energi. Når derfor det levende væsen først og fremmest kan beskrives som et Noget, der under sine bestræbelser på at etablere livets oplevelse i form af afsendelse og modtagelse af energi præsterer en kombineret udadrettet og indadrettet aktivitet repræsenteret ved manifestation og sansning, da vil det først og fremmest være udtryk for, at polprincippet gør sig gældende i den kosmiske struktur. Og da som foran påvist det levende væsens skæbnedannelse først og fremmest beror på, at netop afsendelse og modtagelse af energi finder sted, da er nævnte skæbnedannelse også afhængig af, at polprincippet virker eller gør sig gældende, hvilket igen demonstrerer, at just polprincippet udgør en faktor eller detalje ved skæbnedannelsens mekanisme.

10.

At polprincippet virker vil altså sige, at det levende væsen afsender og modtager energi! – Som det vil forstås, har funktionen "afsendelse af energi" i praksis form af udadrettet aktivitet og dermed manifestation, medens i modsætning hertil funktionen "modtagelse af energi" i praksis har form af indadrettet aktivitet og dermed sansning. At kunne gennemføre disse to funktionsformer stiller naturligvis krav til eksistensen af tilsvarende to organiske specialapparaturer, som det i henhold til deres respektive, særlige opgaver vil være naturligt at betegne som henholdsvis apparatet eller polen for afsendelse af energi og apparatet eller polen for modtagelse af energi.

I praksis er disse to apparaturer eller poler repræsenteret ved samtlige de organer i det levende væsens totale struktur, der henholdsvis egner sig til at præstere manifestation og sansning. Det vil igen for det første apparaturs vedkommende sige samtlige de organer, der muliggør afsendelse af påvirkning mod omgivelserne, medens det for det sidstnævnte apparaturs vedkommende vil sige samtlige de organer, der muliggør en modtagelse af påvirkning eller indtryk fra omgivelserne.

11.

Det vil nu være let at se, at polprincippet for at kunne have betydning for det levende væsens

skæbnedannelse må stå i forbindelse med et andet kosmisk skaberprincip. Det må stå i forbindelse med et skaberprincip, der ved sin eksistens og indflydelse garanterer, at der er relation mellem et væsens afsendelse af energi og dets modtagelse af energi. Det vil igen sige, at det må stå i forbindelse med et princip, der sikrer, at individet gennem apparatet eller polen for modtagelse af energi kun kommer til at modtage netop de energier, det tidligere gennem apparatet eller polen for afsendelse af energi har afsendt mod omgivelserne. Polprincippet må kort sagt stå i forbindelse med et princip, der sikrer, at de afsendte energier bindes i kredsløb, således at de med sikkerhed forbliver i tilknytning til individet.

At det hermed efterlyste princip er kredsløbsprincippet turde vist være indlysende, og ligeledes turde det samtidigt være klart, hvori betydningen af kredsløbsprincippet tilstedeværelse som detalje i skæbnedannelsens mekanisme består. Den består naturligvis i, at nævnte princip netop sikrer etableringen af de kredsløbstilstande, hvorpå skæbnedannelsens virkeliggørelse og fuldbyrdelse beror. Og yderligere består den i tilknytning hertil i, at et virkeligt objektivt retfærdighedsbegrebs eksistens i tilværelsen sikres. Thi hvad kan være mere retfærdigt end dette, at den enkelte kommer til at opleve virkningerne af de årsager, vedkommende selv har udløst samtidig med, at det bliver umuligt at komme til at opleve andre virkninger end netop dem, hvortil man selv er ophav. Kan en mere tilfredsstillende og retfærdig verdensorden tænkes?

12.

En væsentlig forudsætning for, at kredsløbsprincippet i praksis kan spille den hermed skitserede rolle, er imidlertid, at talentkerneprincippet virker. Som vi husker, er talentkerneprincippet den kosmiske faktor, der bevirker, at der dannes talentkerner, hvori det levende væsen fastholder og opsamler de erfaringer, det opnår gennem sin tilegnelse af livets oplevelse. Vi husker også, at talentkernerne kan opdeles i to grupper, erindringstalentkerner og organtalentkerner, hvor summen af erindringstalentkerner rummer samtlige væsenets umiddelbare erfaringer, medens summen af organtalentkerner rummer de erfaringer, det gennem en lang række træningsindsatser har erhvervet sig med hensyn til dette at kunne bestride forskellige åndelige og fysiske færdigheder. Og endelig erindrer vi, at samtlige disse talentkerner af begge kategorier tilsammen danner en særlig kosmisk region i det levende væsens overbevidsthedsområde, en region, vi har lært at kende som "skæbneelementet". Alene af navnet fremgår det, at denne region har med det levende væsens skæbnedannelse at gøre! – Vi skal i det efterfølgende i betydelige enkeltheder stifte bekendtskab med denne rolle, men forinden skal vi dog henviser til, at læseren i virkeligheden for længe siden har modtaget de første oplysninger herom, idet skæbneelementets betydning for det levende væsens skæbnedannelse allerede er blevet antydnet i lektionerne 22, 23 og 24.

13.

Da spørgsmålet om det levende væsens skæbnedannelse utvivlsomt må betragtes som et af kosmologiens mest detaljerige og dermed komplicerede emner, vil der være grund til at udfolde betydelige anstrengelser i retning af dette at simplificere tingene. En sådan simplificering kan f.eks. gennemføres ved at opdele skæbnedannelsen i to generalområder, nemlig et område, der særligt beror på organtalentkernernes betydning og et område, der specielt beror på erindringstalentkernernes betydning. Og da denne fremgangsmåde ydermere rummer særdeles gode muligheder for at markere relationerne mellem talentkerneprincippet og kredsløbsprincippet i forbindelse med skæbnedannelsen, skal vi netop i det efterfølgende vælge at benytte os af denne fremgangsmåde. Først skal den organtalentkernebaserede skæbnedannelse omtales!

Den organtalentkernebaserede skæbnedannelse

14.

Ved den organtalentkernebaserede skæbnedannelse forstås altså den del af det levende væsens samlede skæbnedannelse, der særligt beror på organtalentkernernes eksistens! Som det vil huskes, er en organtalentkerne et energicenter i overbevidstheden, der i sig rummer evnen til at udvirke en særlig, lokal organisation af underbevidsthedsområdets energier. Denne organisation har form af et særligt specialorgan i dette underbevidsthedsområde, hvor det er sæde for en tilsvarende særlig færdighed hos væsenet, der besidder det. Ligeledes erindres det, at hver eneste af et væsens organtalentkerner er blevet til gennem en skabelse, der markeres af tre hovedstadier: et A-stadium eller undfangelsesstadium, et B-stadium eller træningsstadium og et C-stadium eller genistadium.

Betænker man nu, at tilblivelsen af en sådan organtalentkerne i virkeligheden er et specielt eksempel på skæbnedannelse, vil man have mulighed for i forbindelse med netop begrebet "skæbnedannelse" at se relationerne mellem bl.a. talentkerneprincippet og kredsløbsprincippet – og endda meget enkelt og klart. I A-stadiet opstår der på en eller anden foranledning i væsenet et begær efter at kunne bestride en nærmere bestemt færdighed. Dette begær virker som en viljeførende faktor ind på væsenets energiomsætning, der nu i en vis udstrækning præges af bestræbelser på at opnå herredømme over netop den attråede færdighed, og væsenet er dermed trådt ind i skabelsesaktens B-stadium. Undersøger man dette B-stadium nærmere, vil man opdage, at det udgør et tydeligt eksempel på en kombineret udadrettet og indadrettet aktivitet.

Således består den udadrettede del af aktiviteten i væsenets forsøg på med sine egne energier at påvirke omgivelsernes energier på en måde, der er i overensstemmelse med færdighedens natur (f.eks. klaverspil). Og med hensyn til den indadrettede del af aktiviteten består denne bl.a. i at observere de fremkaldte virkninger og dermed i at konstatere de opnåede resultater. Ud fra denne observering og konstatering koordineres så den fortsatte udadrettede aktivitet og således fremdeles. Vi ser her tydeligt, hvorledes et kredsløb er i gang, og det betyder igen, at vi ser et eksempel på, hvorledes de energier, væsenet gennem sin udadrettede aktivitet sætter i omløb, bindes i kredsløb og gennem den herpå beroende kobling til væsenets indadrettede aktivitet bevirker skæbnedannelse for det, en skæbnedannelse, der helt er i overensstemmelse med Martinus' definition på dette begreb.

Da nu det levende væsens kombinerede udadrettede og indadrettede aktivitet er udtryk for, at specielt polprincippet virker, medens derimod energiernes binding i kredsløb er udtryk for, at specielt kredsløbsprincippet virker, har vi altså hermed foreløbigt iagttaget en forbindelse mellem polprincippet og kredsløbsprincippet, en forbindelse af betydning for det levende væsens skæbnedannelse. Imidlertid ville denne forbindelse ikke kunne have denne betydning, dersom ikke også talentkerneprincippet virkede. Thi i så fald ville væsenet være afskåret fra at kunne gøre erfaringer og dermed også afskåret fra at kunne drage nytte af disse erfaringer. Og det ville igen betyde, at det absolut ingen som helst fremskridt ville kunne gøre på nogen som helst områder. Det ville kunne udfolde så mange bestræbelser, det skulle være, i retning af at opnå færdigheder og dermed udvikling og dog ikke komme det mindste ud af stedet, hvad der tydeligt lader os se talentkerneprincippets betydning for begrebet "skæbnedannelse". Imidlertid eksisterer som bekendt talentkerneprincippet, og hvad mere er: der er intet i verden, der kan forhindre det i at virke. Det virker aldeles usvigeligt på den måde, at den ene talentkerne efter den anden af begge ordener på foranledning af de øvede anstrengelser udfældes i de levende væseners overbevidstheder.

Hvad angår dannelsen af specielt organtalentkerner repræsenterer denne, som det vil kunne ses, et særligt tydeligt eksempel på og vidnesbyrd om sandheden i det kendte ord: som et menneske sår, skal det og høste – også kendt som "karmas lov". Thi hver eneste organtalentkerne, der dannes, er i den

mest nøje overensstemmelse med den aktivitet, der er gået forud. Det kan ellers være meget vanskeligt at konstatere, at der virkelig er relation mellem årsag og virkning i det levende væsens skæbnedannelse, men her er det altså let at iagttage!

15.

At organtalentkernedannelsen virkelig udgør en meget betydningsfuld del af det levende væsens samlede skæbnedannelse fremgår nu uden videre af organtalentkernernes betydning. Denne betydning ligger som bekendt i, at organtalentkernerne er sæde for samtlige væsenets både fysiske og åndelige evner og færdigheder samt sæde for samtlige dets organiske dispositioner og tilbøjeligheder, sundhedstilstand og fremtoningspræg m.v. De er kort sagt sæde for karakteren af væsenets totale organiske fremtræden og kunnen.

Således er de ikke mindst sæde for karakteren af dets fysiske fremtræden og kunnen i den forstand, at det først og fremmest er organtalentkernerne, der bestemmer, hvilket fysisk gen-kompleks individet ved indledningen til en ny, fysisk inkarnation kan blive tiltrukket af og koblet til. Og dermed skulle begrebet "den organtalentkernebaserede skæbnedannelse" have fået mening for os. Vi forstår, at der ved dette begreb forstås den del af det levende væsens samlede skæbnedannelse, der har relation til dets organiske konstitution og udrustning, en konstitution og udrustning som netop baserer sig på forekomsten af særlige organtalentkerner i overbevidstheden. Og samtidigt ser vi, at i hvert fald denne del af skæbnedannelsen er hundrede procent retfærdig, idet den helt og holdent beror på det enkelte væsens egen personlige indsats. Her på dette område har det levende væsen ganske tydeligt kun sig selv at takke for karakteren af sin skæbne.

Den erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse

16.

Vi kommer herefter til omtalen af skæbnedannelsens andet store generalområde, nemlig det område, der beror på erindringstalentkernernes virksomhed og betydning.

Som bekendt ligger erindringstalentkernernes betydning i, at de er sæde for samtlige væsenets dagsbevidste erfaringer. I summen af dets erindringstalentkerner er indeholdt summen af dets fortidige oplevelser, og takket være forekomsten af et hukommelseslegeme i den sjælelige struktur er væsenet i stand til i en vis udstrækning at få berøring med disse fortidige oplevelser, således at en genoplevelse kan finde sted. Og netop herved kan disse fortidige oplevelser komme til at spille rollen som erfaringer.

Fra omtalen af viljen husker vi, hvorledes erfaringerne hørte til i kredsen af viljeførende faktorer eller kræfter således at forstå, at erfaringerne er med til at bestemme karakteren af væsenets faktiske energiomsætning. Dette er specielt tilfældet i de situationer, hvor der er grund til at tale om forstandskontrolleret vilje. I disse situationer er viljeføringen netop karakteristisk ved at være kontrolleret og styret af væsenets erfaringer.

Nu er det jo netop gennem den udadrettede aktivitet, at væsenet udløser de årsager, det ifølge skæbnedannelsens definition og lov senere skal komme til at opleve som virkninger udefra, og det er derfor uden videre klart, at dets erfaringer er af største betydning for karakteren af dets skæbnedannelse eller skæbne. Har væsenet et udtømmende sæt erfaringer at stille til rådighed for sin viljeføring, da har det også betingelser for at opnå en skæbne, der helt og holdent er i kontakt med dets ønsker – dog naturligvis forudsat, at det yderligere besidder den fornødne tålmodighed, idet det jo må afvente virkningernes tilsynkomst. Og omvendt: har det kun få og meget spinkle erfaringer at stille til rådighed for sin viljeføring, da vil denne i hovedsagen være henvist til at foregå i

blinde, og væsenet får en mere tilfældigt betonet skæbne, hvor vel at mærke tilfældigheden ikke beror på en svigtende verdensorden, men derimod på et svigtende erfaringsmateriale bag viljeføringen.

Denne forskel i karakteren af skæbne beroende på forskel i erfaringer, og ikke på svigtende verdensorden, kan ganske simpelt illustreres ved følgende eksempel. To mænd har hver en mark at tilså. De får begge udleveret tre sække frø, hvor hver af de tre sække indeholder sin særlige slags frø. En af frøtyperne rummer en særlig værdifuld vækst, hvorfor det før udsåningen gælder om at identificere denne frøtype. Den ene af mændene er ekspert i at kende frø, og han finder straks den rette type, som han udsår. Den anden har aldrig før i sit liv haft med frø at gøre, og hans valg beror derfor på rent gætteri. Det er nu let at se, at den førstnævnte med sikkerhed får den afgrøde og dermed høst, som han ønsker, hvorimod det for sidstnævntes vedkommende er højst usikkert. Det eneste, der for hans vedkommende er sikkert, er, at han får én af de tre typer afgrøde; thi dette sørger alene den bestående verdensorden for. Men hvilken type? – Ja, det ved han først den dag, frøet er spiret frem og har givet sin identitet til kende, og netop i denne forstand kan man sige, at hans skæbne er tilfældigt betonet.

Det er således let at se, at et væsens erfaringer er af største betydning for karakteren af dets skæbnedannelse, og da disse erfaringer netop har deres sæde i erindringstalentkerner, tør det formodes, at begrebet "den erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse" hermed har fået mening for læseren. Ved dette begreb forstås simpelthen den del af den samlede skæbnedannelse, der beror på væsenets tilknytning til erfaringer baserede på eksistensen af erindringstalentkerner.

Emnet fortsættes i lektion 47.

Spørgsmål til lektion 46

1. Hvad forstår man i almindelighed ved begrebet "skæbne"?
2. Hvis man siger, at skæbnen af mennesket i almindelighed opfattes som et "ydre" anliggende, hvad forstår man da ved denne talemåde?
3. Hvis man siger, at skæbnen for alle tiders store vise og indviede har været et "indre" anliggende, hvad forstår man da ved denne talemåde?
4. Betragter Martinus skæbnen som værende et ydre eller et indre anliggende?
5. Hvilken rolle spiller kosmisk set de levende væsener for hinanden i forbindelse med skæbnedannelsen?
6. Hvorledes definerer Martinus begrebet "skæbnedannelse"?
7. På hvilke to grundfunktioner hviler ifølge Martinus al skæbnedannelse?
8. Af hvilke tre kosmiske hovedskaberprincipper kan karma- eller skæbneprincippet siges at være en variant?
9. Ved hvilke fire faktorer er skæbnedannelsens mekanisme primært repræsenteret?
10. Hvad vil det sige, at polprincippet virker?

11. Hvad kalder Martinus de to organiske områder, på hvis eksistens polprincippet muligheden for at virke i praksis beror?
12. Hvori ligger kredsløbsprincippet betydning for skæbnedannelsen? (der udbedes to svar)
13. Hvori ligger talentkerneprincippet betydning for skæbnedannelsen?
14. Hvad forstås ved den organtalentkernebaserede skæbnedannelse?
15. Hvad forstås ved den erindringstalentkernebaserede skæbnedannelse?

Løsningen til lektion 45's opgavetillæg

- 1) På viljens principielle herredømme over de viljeførte kræfters område
 - 2) Ja
 - 3) "Minimal fri vilje" og "maksimal fri vilje"
 - 4) I tilfældet af minimal fri vilje: planterne (og mineralerne). I tilfældet af maksimal fri vilje: væsener, der kulminerer i kosmisk bevidsthed
 - 5) Nej
 - 6) På skæbneloven
 - 7) Ja
 - 8) Den omstændighed, at intet Levende væsen kan være eller gøre anderledes, end tilfældet i øjeblikket netop er
 - 9) Ja
 - 10) Ja
 - 11) a) Nej, b) ja
 - 12) a) Nej, b) det medfører i det lange løb en ubehagelig skæbne for sin indehaver
- P. B. -J.
NB. Disse svar er godkendt af Martinus.